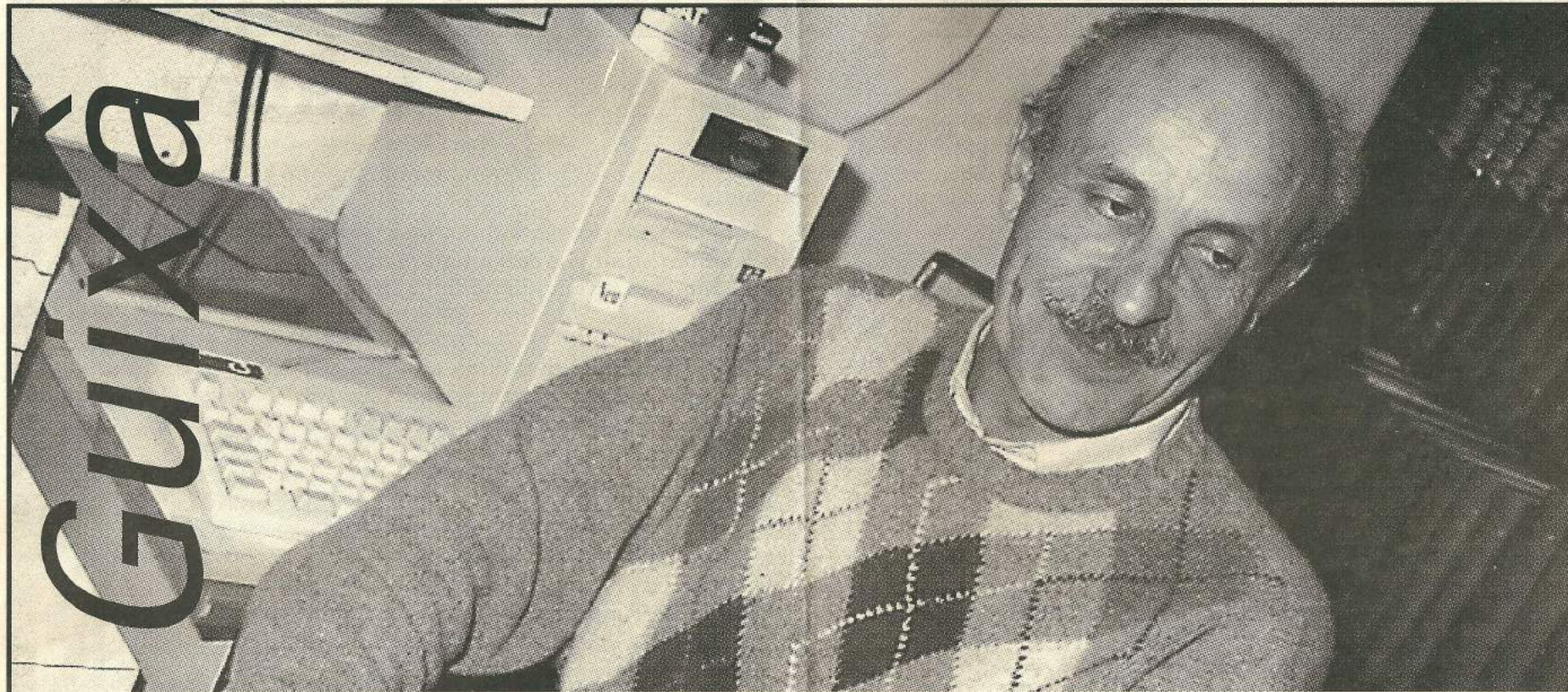

entrevista

sep

"M'agrada buscar
la bellesa en les
coses velles"

Jo

Josep Guixà, paleta de professió, un bon dia es va retrobar artista. Des de petit li agradava dibuixar, però no va ser fins molt més tard que realment es va adonar que tenia coses importants a dir en el món de l'art. A l'hora de pintar els seus quadres, a mig camí entre l'impressionisme i l'abstracció, el pintor de Castellolí s'ajuda de materials propis de la construcció, uns materials que coneix molt bé. Fins i tot per confegir-los, fa servir eines que són pròpies d'aquest ram. El seu mètode, doncs, és absolutament original. Tanmateix, la seva obra ha estat ja reconeguda, malgrat la seva peculiaritat, internacionalment i la seva obra ja figura en importants museus i galeries. Actualment, la seva obra es pot veure exposada a la Sala Municipal d'Exposicions de

Vilanova del Camí. Hem parlat amb ell per tal que ens expliqui alguna cosa més del seu art i de la seva vocació artística.

Quan vas descobrir que eres un artista?

Encara ho he de descobrir ara, jo, això. Primer vaig començar a dedicar-m'hi ben bé per passar l'estona. Els dissabtes a la tarda anàvem a Pèl & Ploma amb un altre company de Castellolí, en Juli de Noguera. Després ens vam dedicar, els diumenges, a anar als pobles a participar en concursos de pintura ràpida. Enmig de tot això se'm va ocórrer barrejar materials propis de la construcció amb l'oli, amb la pintura plàstica. Anava buscant els materials que fossin més adients per aconseguir els meus objectius. Però tot això ho anava fent ben bé a manera de distracció. Vaig anar participant en concursos fins que vaig guanyar la biennial del Barça. A partir d'aquest moment, ja em vaig començar a plantejar les coses una mica més seriosament. De totes maneres, com que jo ja tenia la meva empresa muntada, no podia pas deixar estar l'empresa i dedicar-me exclusiva-

ment a la pintura. Llavors vaig mirar d'anar compaginant una cosa i l'altra.

Perquè tu, des de petit, ja t'agradava molt dibuixar...

Sí. M'agradava molt dibuixar, però un pinzell no l'havia agafat mai. Jo havia estudiat per a delineant, que és el que necessitava per fer la meva feina. Tenia traça a l'hora de dibuixar, però mai no havia acolorit res.

Feies de paleta, però de tant en tant no et venien ganes de dibuixar, d'expressar-te amb el llapis?

Sí. De vegades algú em venia a veure per demanar-me que li fes una llar de foc o un menjador. Aleshores jo, de seguida, li feia una dibuix de la llar de foc o del menjador perquè veiés com quedaria. No feia simplement dibuixos lineals, sinó amb perspectiva. Aleshores, jo, això ja ho dominava.

Ens has dit que anaves a Pèl & Ploma, un lloc on devien ensenyar pintura acadèmica, per dir-ho d'alguna manera. Com se't va acudir de barrejar materials per a la construcció amb els que generalment utilitzen els pin-

tors?

Va ser en un concurs de pintura ràpida. Un dia estava allà pintant i no sabia massa com enfocar-ho. Llavors vaig agafar terra i sorra, i vaig començar a barrejar-ho tot. Va ser una cosa totalment improvisada. Llavors vaig veure que els resultats em satisfien i em vaig anar endinsant en aquesta tècnica. Però al principi va ser una cosa que va sortir ben bé per casualitat.

Després d'haver obtingut el premi del Barça és quan realment t'adones de les teves possibilitats com a pintor...

Me n'adono o me'n fan adonar. Com que feia una cosa nova, la meva obra cridava l'atenció de la gent. Cridava l'atenció, però alhora notava una certa resistència a acceptar el meu mètode. Però quan veus que gent que hi entén reconeix i valora allò que fas, llavors comences a mirar-te les coses d'una altra manera, t'encoratges.

Què intentes dir amb els teus quadres?

Això va a èpoques. Al principi pintava molt coses enderrocades. Mirava d'extreure la bellesa que

només el temps deixa sobre les coses. Si tu agafes un fragment d'edifici que hagi estat molt de temps a la intempèrie, que hagi patit l'impacte de la pluja, del vent o de la pols, veus que pren unes textures que les coses noves no tenen. Li costa molt, a una obra nova, aconseguir aquella qualitat. Es tracta de buscar la bellesa en les coses velles.

Això encara continua ara?

Sí, més o menys encara continua. Els meus temes són gairebé sempre arquitectònics, tot i que potser més abans que no pas ara. La idea continua essent la mateixa. Jo diria que hi ha hagut, de totes maneres, una evolució. Hi ha temporades que em pega per fer un tipus de cosa i d'altres una altra. Suposo que sí que hi ha una evolució. Per a bé o per a mal, però... Alguna cosa ha canviat. Potser ha canviat el tractament, que al principi potser era més impressionista i ara ho continua essent, però una mica més desdibuixat. També he suavitzat una mica els colors.

Quins pintors t'agraden?

cediments emprats, per tal de demostrar-los que, malgrat aquests llis gruixos, no hi havia por que tot allò caigués. El que passa és que les meves tècniques s'aparten del que es considera normal i la gent es demana si allò durarà o no. Però la durada d'aquests quadres està garantida. No hi ha problema. A casa, a l'exterior, tinc dos o tres quadres pintats a la paret. Es mullen i tot el que vulguis, i aguanten bé. Si aguanten bé a fora, per força han d'aguantar a dins a casa. Si col·loques un oli a fora, al cap de mig any queda totalment destruït. Són materials per a la construcció i estan preparats per aguantar molt.

Tenen acceptació, el teus quadres? N'has venut molts?

Home, molts, molts... Això és una altra història. Se'n van venent, però no molts. La gent, per què compra un quadre? Perquè li agrada? N'hi ha que potser sí. Però molts se'l compren perquè en tal el té o en tal altre en té un de semblant. O el que volen és fer una inversió. Fer-se un mercat és

tòric d'Igualada i comarca?

A Igualada, com a tot arreu, hi ha gent que treballa, investiga i fa coses, i d'altres que van fent. Però em fa la sensació que ni Igualada ni la comarca és terra de grans creadors o de grans artistes. El nivell és més aviat baix. Tot va molt lligat. Igualada és una ciutat molt tancada i tothom mira el que fa el veí del costat i no va més enllà. Hi pot haver alguns noms que destaquen més, com Ramon Enrich, perquè es relacionen més amb l'exterior.

Recordes moments especialment dolços de la teva carrera?

La biennial del Barça, sens dubte. Però com a anècdota, puc explicar que la primera vegada que vaig anar a Estats Units, a Nova York, vaig conèixer un grup de pintors. La segona vegada que hi vaig anar, els vaig tornar a trobar i em van fer anar al seu estudi, al Soho, a pintar amb ells. Llavors jo necessitava materials per pintar, perquè del tipus de materials que faig servir jo allà no en tenien. En vam haver d'anar a

nar que l'escrit me'l fes Josep M. Cadena, que havia format part del Jurat de la Biennial del Barça que jo vaig guanyar. No hi va haver inconvenient. Se n'han tirat cinc-cents. De fet és una mena de càtleg per presentar a una galeria o en un altre lloc. És una manera de presentar-se una mica més decent.

Algun projecte de cara al futur?

L'any vinent faré un exposició a Barcelona amb gent de l'Euro-americana, les galeries amb les quals jo treballo. I a veure com va a Nova Orleans. M'agradaria anar a Nova Orleans a exposar. El que passa és que portar quadres cap allà és una mica complicat. Hi ha molts entrebancs burocràtics; no és com aquí a Europa. El més fàcil és anar-te'n als EUA, pintar els quadres i exposar-los. D'altra banda, també hi ha el projecte d'editar un llibre sobre la meua etapa de pintor de figures -pintava unes figures molt esquemàtiques, tirant a abstractes- i s'ha de veure què surt. També tinc prevista, de cara a Nadal, una ex-

fluït especialment?

A mi sempre m'ha agradat molt Picasso, però el que faig jo no té res a veure amb el que ell feia. També m'agrada Goya. Aquests dos pintors són els que m'agraden molt, però ni l'un ni l'altre m'han influït en absolut. Potser la principal influència que tinc és la de l'impressionisme més clàssic, tot i que el tractament potser tendeix una mica més a l'abstracció.

La teva obra, a part de ser molt reconeguda aquí, també ho ha estat a l'estranger.

Sí. A través d'un amic que tinc a Nova Orleans, ara tinc obra en una galeria d'aquella ciutat americana. Aquest xicot tenia alguna mostra meva, algun petit quadret, i aleshores el vaig ensenyar a la gent de la galeria. Els va agradar i, aprofitant que jo aleshores era a Nova York i que tenia una colla de quadres allà, en vaig portar dos o tres a Nova Orleans. És curiós perquè aquesta és la primera galeria negra que hi ha a Nova Orleans. No és gaire freqüent que hi hagi galeries negres. El primer que em van dir quan van veure aquests quadres va ser com estaven fets i si aquests materials aguantaven o no. Llavors els vaig explicar una mica els materials que feia servir i els pro-

venent. Menys dels que un voldria, però sí.

Què és per a tu l'art?

És una pregunta una mica complicada. L'art és una manera d'expressar coses sense caure en la carrincloneria. Ara bé, aquestes coses, aquests sentiments, aquestes emocions, cal expressar-les de manera que arribin a la gent. Si tu expresses coses, però no les entén ningú, malament. És una manera d'expressar coses mitjançant un mecanisme a través del qual la gent pugui participar d'allò que tu fas. Una altra cosa és com es fa l'art. M'imagino que als gran genis les seves obres els surten perquè els surten. Requereix esforç. Si no fas res, segur que no et surt res. Però a més de l'esforç, cal aquell moment d'inspiració. Hi pot haver gent que s'hi esforci i no arribi a crear res. Cal alguna cosa més. De vegades tinc ganes de pintar, però no sé què fer. Aleshores agafo la pasta i els colors i començo a posar pasta al quadre. De cop i volta començo a fer alguna cosa que té sentit i faig una mica d'esbós d'allò que vull fer. De vegades vols fer una cosa i te'n surt una altra. Posar-me a pintar amb una idea exacta d'allò que vull fer, a mi no em passa gaire.

Com veus el panorama pic-

buscar i no en trobàvem enlloc. I, casualitats de la vida, ens vam adonar que davant el portal mateix de l'estudi, hi havia un sac d'arena rebentat. Vaig poder aprofitar aquest material. Vaig pintar un quadre i el van incloure en una exposició que tenien allà. Em va fer molta gràcia poder pintar i poder exposar el quadre allà a Nova York mateix. La inauguració d'aquesta exposició va ser extraordinàriament divertida. Hi havia una gran quantitat de personatges ben bé de pel·lícula. Va ser una experiència molt bona.

Quan t'ho passes millor, quan pintes o quan veus el quadre acabat?

Quan pintes ja t'ho passes bé, ja. Però després, que t'agradi el quadre ja és una mica més complicat. Hi ha quadres que t'agraden. N'hi ha que ja els haves abandonat i quan te'ls tornes a mirar, t'agraden. Però quan realment veus si allò que has fet val o no és quan ho tens penjat.

Recentment, has publicat un llibre. Com ha anat això?

Treballo amb unes galeries que tenen seu a Barcelona, a Miami i a Nova York, i aleshores aquestes galeries tenen una editorial. M'ho van proposar i a mi la idea no em va desagradar. Llavors vaig dema-

posició a la Pobla de Claramunt.

